

Løben, hvori Sygekassen hjælper, skal staa hjælpeløs, kun henvist til Fattigvæsenets Forsorg. Da det Princip, jeg her foreslaar gennemført, er accepteret i det forelagte Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen, kan der formentlig Intet indvendes imod det fra Regeringens Side, men jeg anser det for rigtigt, at det fremsættes her, da det er ubist, om Fattigloven kommer igennem, og det desuden, som ovenfor anført, staar i en nødvendig Forbindelse med en ordentlig Organisation af Sygekasserne.

Til § 23.

Dette Forslag gaar ud paa en Alderdomshjælp: jeg henviser herom til Betænkningen i Fjor, hvori jeg paaviste, at dette er den mest praktiske Maade at hjælpe paa, og at man aldrig ligeoverfor den ubemidlede Klasse vil naae noget væsentligt Resultat ved Oprettelsen af Livrenteanstalter. Skjøndt et saadant Forslag ogsaa kan fremkomme som et selvstaendigt Lovforslag og paa et senere Trin, finder jeg det dog rigtigt at fremdrage det her, da det staar i saa nær Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, og Alderdomsforsørgelsesprogsmaalet staar saa stærkt paa Dagsordenen. Finder man det rigtigt, kan ogsaa dette Tilskud, der vistnok i den første Række vil være meget ubetydeligt, gøres afhængigt af Loven om Vistat m. m., men jeg har ikke fundet det nødvendigt at gøre Forslag herom. Da den Alderdomshjælp, hvortil her skal ydes Tilskud, ofte vil være baseret paa frivillige Bidrag fra Kommunen og bedre stillede Medborgere, er det klart, at disse tvungne Tilskud maa udredes af Statskassen. Paalagde man Kommunerne at udrede dem, kunde man ikke vente, at disse ved frivillige Bidrag vilde hjælpe til Oprettelsen af saadanne Kasser.

Medlemmer om fælles Indstillinger, men der er dog blevet flere ret betydelige tilbage, om hvilke der ikke har kunnet opnaas Enighed.

Det er en Kjendsgjerning, at Sygekasserne uden Tilskud fra det Offentlige og uden dettes Tilsyn fra en ringe Begyndelse i saa Klar have faaet en meget betydelig Udbredelse. Mindretallet gaar derfor ikke uden Betænkning med til ved Lov at give bestemte Regler for deres fremtidige Virksomhed og at sætte dem under offentligt Tilsyn, og man har kun sluttet sig dertil under Forsudsætning af, at Reglerne blive saa lidt generende for Sygekassernes frie Virksomhed som muligt, at Tilsynet mere faar en veiledende end en bydende Karakter, og at de faae et saadant Tilskud fra det Offentlige og under saadanne Former, at det kan blive en virkelig Støtte for Sygekasserne og ikke i nogen Maade svække den private Interesse for dem — en Interesse, der hidtil har været stærk nok til at hjælpe dem over mange Vanskeligheder. Derfor vore Vædringer til §§ 3 og 13 vedtages, antage vi, at Sygekasserne ville kunne opfylde Lovforslagets øvrige Bestemmelser. Med Hensyn til Begrundelse baade af de nævnte Vædringer og de øvrige, som Mindretallet har stillet, tillade vi os at henvise til vor udførlige Motivering i Betænkningen om den samme Sag fra i Fjor, hvilken findes aftrykt i et medfølgende Bilag. I Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen har Ministeriet stillet Forslag om meget betydelige Forrettigheder for Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Vi skulle selvfølgelig ikke her udtale os om dette Forslag, men blot i Almindelighed bemærke, at naar man stiller saa betydelige Goder i Udsigt for Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, saa er det ogsaa Samfundets Pligt ved sine Foranstaltninger at indrette Sygekasserne paa en saadan Maade, at man ikke stiller Betingelserne for at blive Medlem saa høit, at det bliver umuligt for den større Del af Arbejdsklassen at opfylde dem. At Sygekasserne have faaet saa stor Udbredelse, som

Et Mindretal (Chr. Nielsen og Th. Nielsen) har paa væsentlige Punkter forenet sig med Udvalgets andre Udvalgenes Betænkninger.